Cul inquiet | Dedoctor | Actualitzat el 10/04/2015 a les 17:36

El Pont del Diable

En aquesta segona entrega, Dedoctor ens apropa al que antigament va ser un pas estratègic en les comunicacions entre la Vall Fosca i la Vall de Manyanet



Avui en dia la societat ens ha portat a considerar que un lloc ben comunicat és un lloc que obre moltes portes. Tenir accessos per totes bandes facilita el flux. Els quatre punts cardinals que ens permeten accedir al nostre Pont del Diable, el pallarès, són: pel nord des de la Bastida de Bellera, pel sud des de Senterada, per l'est des d'Estavill i per l'oest des de Casa Joanico. Aquell qui s'hi ha atansat en alguna ocasió ja pot intuir la contradicció del meu argument.

Com pot ser que un lloc tan ben comunicat estigui tan poc transitat?

Només aquell qui ha trepitjat aquest lloc encantat pot reconèixer lo molt que el va impressionar la primera vegada que el va visitar. És una sensació molt similar a la d'aquell que xafa el Camp Nou per primera vegada, o bé la d'aquell gosat que s'atreveix a anar a veure un final d'etapa del Tour de França en directe; lo mateix, però sense gent! Es barregen emocions en la solitud d'un lloc màgic, d'un lloc deshabitat, d'un lloc de pas... en definitiva, d'un lloc que guarda sensacions exclusives per aquell que un dia decideix que no pot ser possible no anar-hi. Precisament algú, en algun moment del nostre passat no molt llunyà, va decidir que aquell seria un lloc estratègic en les comunicacions entre la Vall Fosca i la Vall de Manyanet.

Què té aquest pont que el fa tan especial?

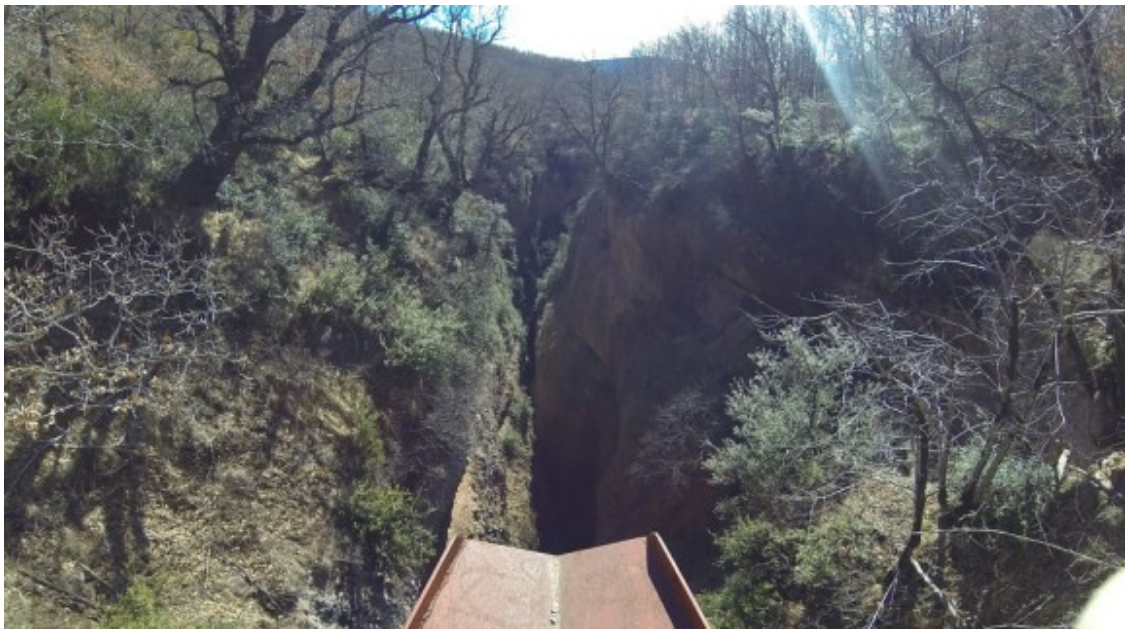
Simplement emocions... Aquest pont transmet per què **és on és**, **és com és** i **està en el lloc que està**.

És un pont que travessa el barranc de Sant Genís. Aquest és un barranc que no és ni el més gran, ni el més abundant, ni el més espectacular. És un barranquet que té una particularitat que el fa especial: és molt estret i tremendament profund i llarg. Algo així com 7-8 metres d'ample, 50-60 metres de profunditat, i uns 15 metres de longitud. La sensació vertiginosa que produeix la

seva visió vertical només és apta pels més agosarats.

És un pont que qui s'atreveix a creuar-lo es pregunta una vegada darrere l'altra la mateixa qüestió: **qui coi va tenir pebrots de construir-lo i per què en un lloc tan ocult?**

Avui en dia que estem "tan avançats", o ens pensem que estem més *adelantats* que segles enrere, seria un gran repte d'enginyeria la construcció d'aquest pont. Com ho faríem per fer arribar les grues? Qui s'arriscaria a penjar-se per col·locar les pedres? Quin sentit tindria que la gent pogués anar de La Bastida a Estavill? Els nostres avantpassats, coneixedors i perspicaços en la matèria, van trobar les respostes a totes aquestes preguntes i se les van maquinar per construir un pont romànic com Déu mana, que ha aguantat *secula seculorum*, i que va trobar sentit a que la gent pogués transitar entre les dos valls.



Possiblement va ser un pas de trànsit de bestiar, al mateix temps, semblava que la presència del monestir de Sant Genís seria un puntal per a que aquesta construcció arribés a ser una realitat. Simplement, el Pont del Diable va afavorir un flux que va evitar el desdoblament entre els que haguessin hagut de donar el tomb baixant a Senterada i els que haguessin preferit pujar muntanya amunt per salvar el barranc al cap del Serrat de Borullars. Un punt que va ser estratègic i accessible, avui en dia oblidat per la magnitud d'altres noves, lletges, fredes i inerts comunicacions; el pas evolutiu en aquest sentit ens ha fet perdre, i molt!

El Pont del Diable, encantat per que sí, transmet emocions pel lloc on es troba. La rourera que l'envolta, la llum que hi arriba, el soroll que s'hi sent, la solitud que l'envolta, la marca del pas del temps (visible en la majestuositat de La Bastida)... i, sobretot, el canvi estacional, transforma aquests sentiments en quatre possibles formes d'entendre la natura.

És per tot això que aquest humil afortunat pretén captivar-vos per a que una suadeta valgui la pena, qualsevol dia de qualsevol any. Lo que trobareu al Pont del Diable no ho podreu comprar ni us ho podreu imaginar, us ho haureu de treballar per gaudir d'una estona de felicitat. Us atansareu a emocions tals com serenitat, sorpresa, solitud, nostàlgia, admiració i plaer; i per contra us allunyareu d'altres com irritació, odi, desànim i avorriment.

Així doncs, desitjo que us endiableu!